

Sygn. akt III AUa 786/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Krystyna Smaga
Sędziowie:	SA Elżbieta Gawda (spr.) SA Elżbieta Czaja
Protokolant: sekr. sądowy Bożena Karczmarz	

po rozpoznaniu w dniu 23 października 2012 r. w Lublinie

sprawy T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy T. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 5 czerwca 2012 r. sygn. akt VII U 1154/12

oddala apelację.

III AUa 786/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie wnioskodawcy T. K. od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. odmawiającej prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Wnioskodawca T. K. urodzony dnia (...), jest zawodu kierowcą. W dniu 29 września 2011 r. złożył wniosek o emeryturę, w treści którego zawarł oświadczenie, że jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i wniósł o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku na dochody budżetu państwa. Wnioskodawca oświadczył nadto, że nie pozostaje w stosunku pracy.

Organ rentowy ustalił łączny staż ubezpieczeniowy w wymiarze 29 lat 1 miesiąca i 27 dni, w tym 7 lat 2 miesiące i 12 dni okresu pracy w warunkach szczególnych w (...) S.A. w L.. Świadcstwo wykonywania prac w warunkach szczególnych z dnia 27 września 2011 r. wskazuje, że wnioskodawca od dnia 1 lipca 1974 r. do dnia 31 lipca 1976 r., od dnia 13 grudnia 1979 r. do dnia 1 sierpnia 1980 r. oraz od dnia 1 kwietnia 1991 r. do dnia 30 maja 1997 r. stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace przy montażu, konserwacji i remoncie linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych, zaś od dnia 24 kwietnia 1989 r. do dnia 1 czerwca 1989 r. stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. W aktach emerytalnych skarżącego znajduje się również świadectwo pracy wystawione przez tego samego pracodawcę w dniu 4 czerwca 2004 r., z którego wynika, że T. K. był zatrudniony od dnia 1 lipca 1974 r. do dnia 30 maja 1997 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pomocnik monter – kierowca.

Wnioskodawca domagał się uznania, że wykonywał pracę w warunkach szczególnych przez cały okres zatrudnienia w (...) S.A. w L., a nie tylko w okresach wskazanych w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

W celu dokonania niezbędnych ustaleń Sąd Okręgowy dopuścił dowody z dokumentów w postaci akt emerytalnych i osobowych wnioskodawcy oraz dowody osobowe w postaci zeznań wnioskodawcy T. K. oraz świadków J. B. i R. L..

Sąd ustalił, że z dniem 1 lipca 1974 r. wnioskodawca został przyjęty do pracy w (...) S.A. w L. (wówczas (...) Przedsiębiorstwie (...) w Ł. Rejonowym Kierownictwie (...) Telekomunikacyjnych w L.) na czas nie określony. Powierzono mu stanowisko monter.

Z dniem 31 lipca 1976 r. skarżącemu wypowiedziano warunki pracy i płacy, powierzając stanowisko kierowcy. Identyczne stanowisko pracy wymienione było w kolejnych kierowanych do niego pismach.

Z dniem 13 grudnia 1979 r. T. K. przeniesiony został na stanowisko pomocnika monter kanalizatora, co spowodowane było koniecznością remontu powierzonego mu samochodu osobowego. Okres pracy na stanowisku pomocnika monter kanalizatora, liczony do dnia 1 sierpnia 1980 r., został zaliczony przez organ rentowy do stażu pracy T. K. w warunkach szczególnych (okoliczność bezsporna).

Z dniem 1 sierpnia 1980 r. został przyznany wnioskodawcy ryczałt i wynagrodzenie jako kierowcy samochodu osobowego. W kolejnych pismach wskazywane było stanowisko kierowcy ewentualnie kierowcy samochodu osobowego.

Z dniem 1 stycznia 1989 r. powierzono skarżącemu - na podstawie odrębnej umowy - wykonywanie czynności dodatkowych w postaci załatwiania formalności związanych z odbiorem prasy z kiosków (...) P. - K. - R., przywozu korespondencji dla przedsiębiorstwa oraz jej wysyłki.

Z dniem 24 kwietnia 1989 r. T. K. został czasowo przeniesiony ze stanowiska kierowcy samochodu osobowego na stanowisko kierowcy samochodu ciężarowego i okres ten liczony do dnia 1 czerwca 1989 r. został zaliczony przez organ rentowy do stażu pracy T. K. w warunkach szczególnych.

Z dniem 1 czerwca 1989 r. przyznano wnioskodawcy wynagrodzenie jako kierowcy samochodu osobowego i w kolejnych pismach do niego kierowanych wskazywane było stanowisko kierowcy ewentualnie kierowcy samochodu osobowego.

W dniu 2 kwietnia 1990 r. T. K. zdał z wynikiem pozytywnym egzamin sprawdzający nabyte wiadomości teoretyczne i praktyczne w zakresie szkolenia wstępnego potrzebne do pracy na stanowisku operatora wciągarki kablowej P.. Z dniem 1 kwietnia 1991 r. powierzono mu obowiązki dodatkowe - obsługę wciągarki do kabli i okres ten liczony od dnia 1 kwietnia 1991 r. aż do końca zatrudnienia u tego pracodawcy, tj. do dnia 30 maja 1997 r., został zaliczony przez organ rentowy do stażu pracy T. K. w warunkach szczególnych.

Stosunek pracy pomiędzy stronami ustał z dniem 30 maja 1997 r. za porozumieniem stron.

W tym samym zakładzie pracy w latach 1978 - 2002 pracował świadek J. B., który pamiętał, że wnioskodawca był kierowcą i monterem. Przywoził samochodem marki Ż. monterów do pracy i sam z nimi pracował, tj. układał kable telekomunikacyjne, montował je, lutował, wciągał do kanalizacji przez studzienkę.

W latach 1982 - 2002 u tego samego pracodawcy zatrudniony był świadek R. L., który potwierdził, że skarżący pracował jako kierowca i monter, jednakże nie potrafił sprecyzować w jakich okresach jakie czynności T. K. wykonywał. Stwierdził, że wnioskodawca przewoził pracowników do pracy samochodem marki Ż., sporadycznie również samochodem marki W., na budowie pracował razem z monterami, a następnie odwoził ich na bazę lub na kwaterę. Dodał, że wnioskodawca obsługiwał również samochód marki Ż. z wyciągarką i że zdarzało się, że przywoził tym samochodem materiały na budowę.

Sąd Okręgowy obdarzył wiarą zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, którzy, jako osoby zatrudnione razem ze skarżącym, mieli możliwość poczynienia niezbędnych spostrzeżeń co do charakteru czynności wykonywanych przez wnioskodawcę, jego obowiązków, warunków zatrudnienia i zasad organizacji pracy.

Zeznania wnioskodawcy Sąd ocenił jako wiarygodne w tym zakresie w jakim potwierdzały je dowody z dokumentów oraz zeznania świadków.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy oddalił odwołanie, przywołując przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie z treścią art. 184 ust. 1 i 2 tej ustawy, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Według § 4 ust. 1 cyt. rozporządzenia pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu Okręgowego T. K. na dzień 1 stycznia 1999 r. nie udowodnił co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych ani w szczególnym charakterze. W okresach od dnia 1 lipca 1974 r. do dnia 31 lipca 1976 r., od dnia 13 grudnia 1979 r. do dnia 1 sierpnia 1980 r. oraz od dnia 1 kwietnia 1991 r. do dnia 30 maja 1997 r. wnioskodawca wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace przy montażu, konserwacji i remoncie linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych (wykaz A, dział VIII, poz. 20 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.) na stanowisku pomocnika montera wymienionym w wykazie A, dziale VIII, poz. 20, pkt 12 załącznika nr 1 do zarządzenia nr 33 Ministra Łączności z dnia 16 maja 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach pracy resortu łączności (Dz.Urz. URTiP z 1983 r., Nr 3, poz. 32 ze zm.), zaś w okresie od dnia 24 kwietnia 1989 r. do dnia 1 czerwca 1989 r. - stale i w pełnym wymiarze czasu wykonywał prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników samochodowych balastowych, autobusów o liczbie

miejsc powyżej 1, samochodów uprzywilejowanych w ruchu w rozumieniu przepisów o ruchu na drogach publicznych, trolejbusów i motorniczych tramwajów (wykaz A, dział VIII, poz. 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.) na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony wymienionym w wykazie A, dział VIII, poz. 2, pkt 1 załącznika nr i do powołanego aktu resortowego. Łącznie okresy te wynosiły zaledwie 7 lat, 2 miesiące i 12 dni.

W pozostałym okresie skarżący nie wykonywał pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Przesłanki niezbędne do przyznania T. K. prawa do emerytury muszą być spełnione łącznie, zatem brak nawet jednej z nich czyni odwołanie bezzasadnym.

Z tych względów i na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku złożył wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości i podnosząc, iż wyrok jest wadliwy i niesprawiedliwy. Apelujący zarzucił, iż Sąd Okręgowy niewłaściwie zastosował przepisy i dokonał ich błędnej interpretacji. Podnosił, iż Sąd pierwszej instancji oparł się wyłącznie na angażach a nie na umowie o pracę i świadectwie pracy.

Z tych względów skarżący uznawał apelację za uzasadnioną.

Opierając się na ustaleniach faktycznych jak i rozważaniach prawnych poczynionych przez Sąd I instancji **Sąd Apelacyjny zważył co następuje:**

Apelacja jest bezzasadna i podlega oddaleniu. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje zarówno ustalenia faktyczne jak i podstawę prawną rozstrzygnięcia wskazaną przez Sąd I instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Zarzuty apelacji sprowadzające się do błędnych ustaleń w zakresie wyliczenia okresu pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych są bezzasadne. Badając okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) S.A. w L. Sąd Okręgowy oparł się nie tylko na dokumentach zgromadzonych w aktach osobowych wnioskodawcy ale również na zeznaniach przesłuchanych w sprawie świadków. Powyższe dowody jednoznacznie wskazują, że poza okresem wskazanym przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych, wnioskodawca nie legitymuje się żadnym innym okresem takiej pracy. W spornych okresach skarżący zajmował się nie tylko

montażem, konserwacją i remontem linii kablowych ale był też kierowcą samochodu osobowego i samochodu marki (...), którymi dowoził pracowników do miejsca wykonywania pracy, przywoził prasę, niekiedy przywoził materiały na budowę. Ponadto odstawił samochód do myjni, przywoził korespondencję. Tym samym łączył pracę montera z pracą kierowcy samochodu osobowego. Oznacza to, że w spornych okresach wnioskodawca nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązków polegających na montażu, konserwacji i remoncie linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych, wymienionych w wykazie A dziale VIII, poz. 20 załącznika do cyt. rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Jak słusznie zważył Sąd Okręgowy praca w warunkach szczególnych musi być wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Stałość pracy oznacza wykonywanie obowiązków wymienionych w wykazie A cyt. rozporządzenia w sposób ciągły, nieprzerwany. Łączenie pracy w warunkach szczególnych z innym rodzajem pracy oznacza brak stałości pracy w warunkach szczególnych i wyklucza zaliczenie takiej pracy do okresu pracy uprawniającej do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Sąd pierwszej instancji prawidłowo zważył, iż poza okresem uznanym przez pracodawcę jako praca w warunkach szczególnych brak podstaw do przyjęcia, że również w pozostałym okresie zatrudnienia w (...) S.A. w L. wnioskodawca

wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązki polegające na montażu, konserwacji i remoncie linii kablowych oraz telefonicznych linii napowietrznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy wydał trafny, odpowiadający prawu wyrok, zaś apelacja wnioskodawcy jako bezzasadna podlega oddaleniu w trybie art. 385 k.p.c.